

1893, ὅτε ἐξέσπασεν, ἡ ἐκ τῶν πολιτικῶν τῆς ἐπιπτώσεων, περίφημος κατασῆα ἡ σταφιδικὴ Κρίσις.

Τὰ αἰτία τοῦ δημιουργηθέντος «Σταφιδικοῦ Ζητήματος» ἀπέρρευσαν ἐκ τῆς ἐν ἔτει 1870 ἐπισυμβάσης καταστροφῆς τῶν ἀμπελῶνων τῆς Γαλλίας, ἐκ τῆς φυλοξήρας, καὶ τῆς γενομένης κατὰ τὸ ἔτος 1871 διανομῆς τῆς Ἑθνικῆς γῆς. Διότι, τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα, προσήγαγαν τὴν δυνατότητα καὶ τὴν εὐκαιρίαν, διογκώσεως τῆς παραγωγῆς τῆς Κορινθιακῆς Σταφίδος. Ἡ ἀκόρεστος ζήτησις σταφίδος, κατόπιν τῆς προσθήκης τῆς Γαλλίας ὡς ἀγοραστρίας 40.000 περὶπου τόνων ἐτησίως διὰ τὴν παρασκευὴν οἴνων, καὶ ἡ διαθεσιμότης καλλιεργήσιμου γῆς, ἐκίνητοποίησαν τοὺς ἀγρότας τῆς Ἠλείας καὶ Μεσσηνίας, κυρίως, εἰς μίαν ἀνευ προηγουμένου, ἐκφυτευτικὴν ἐκστρατείαν.

Οὕτω ἡ παραγωγή τῆς κορινθ. σταφίδος ἐν Ἑλλάδι, κυμαίνομένη μέχρι τοῦ 1871 πέραν τῶν 50.000 τόνων, ἐπῆδρυσεν, ἐντὸς μιᾶς εἰκοσαετίας (1891) εἰς τὸ δυσθεώρητον τοιοῦτον τῶν 170.000 τόνων.

Ἀλλὰ καθ' ὃν χρόνον ἡ σταφιδοκαλλιέργεια εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπερετριπλασιάετο, εἰς δὲ τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς καὶ μὴ Χώρας ἡ ἀμπελοκαλλιέργεια συνεχῶς ἐπέξετεινέτο, ἡ Γαλλία, κατὰ τρόπον λίαν μεθοδικόν, προέβαινε εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀμπελῶνων τῆς, χρησιμοποιοῦσα ἀνθεκτικὰ εἰς τὴν φυλοξήραν ὑποκείμενα (ἀμερικανικὰ κλήματα). Οὕτω ἐν ἔτει 1891, ἡ παραγωγή τῆς Γαλλίας εἰς οἶνους ἀπεκαθίστατο εἰς τὸ πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς ἀμπελοφυγίας τῆς ὕψος τῶν 55—60 ἑκατομ. ἑκατολίστρων.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμῶς ἐποχὴν ἡ παγκόσμιος παραγωγή οἴνων εἶχε φθάσει τὸ ὕψος τῶν 170 ἑκατομμ. ΗΓ., ποσὸν κατὰ πολὺ ἀνώτερον τῶν ἀναγκῶν τῆς παγκοσμίου καταναλώσεως.

Ὡς ἡ μοίρα συνέπεια τῶν ἀνωτέρω γεγονότων καὶ ἐξελλίξεω δύνανται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐκδηλωθεῖσα κρίσις εἰς τὰ προϊόντα τῆς ἀμπέλου, συνεπῶς καὶ τῆς σταφίδος.

Ἡ αἰφνιδια καὶ ὀλοκληρωτικὴ ἔξοδος τῆς Γαλλίας ἐκ τῆς ἀγορᾶς κορινθιακῆς σταφίδος, ἔσχε τρομακτικὸν ἐπὶ τῶν τιμῶν ἀντίκτυπον, αἵτινες, εἰς τὴν κυριώτεραν ἀγοράν, τὴν Ἀγγλίαν, ἐσημείωσαν πτώσιν κατακόρυφον, κατελθούσαι ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον τῶν S 21/—εἰς τὸ χαμηλότερον τῶν S 6/—κατ' ἀγγλικὸν στατήρα (50,8 χιλ.]μα).

Ἡ ἐκραγεῖσα οἰκονομικὴ κρίσις εἰς τὸ κυριώτερον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, προϊόν, προὐκάλεσε μεγάλην κοινωνικὴν ἀναστάτῳσι, εἰς τὴν Σταφιδο-παραγωγικὴν Πελοπόννησον, ἀκόμη καὶ πτώσιν Κυβερνήσεως.

Οἱ παραγωγοὶ ἤξιουν ἀπὸ τὸ Κράτος τὴν λήψιν μέτρων δραστηκῶν διὰ τὴν σταθεροποίησιν τῶν τιμῶν εἰς λογικὰ ἐπίπεδα.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων λύσεων, αἵτινες ἐπροτάθησαν, προεκρίθη καὶ ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν κατὰ τὸ ἔτος 1895 ὁ θεσμὸς τῶν παρακρατήματος, τούτεστιν ὁ τεχνητὸς περιορισμὸς τῆς προσφορᾶς ἀντὶ τῆς συστολῆς τῆς παραγωγῆς εἰς τὸ ὕψος τῶν ἐξαγωγῶν (ἐκρίζωσις).

Ἐκτοτε καὶ μέχρι σήμερον, ἡ παραγωγή καὶ ἡ ἐμπορία τῆς Κορινθ. Σταφίδος, δὲν ἔπαυσε νὰ τελῇ ὑπὸ κάποιο καθεστῶς πειθαρχίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ συγκροτήσεως τῶν παραγωγικῶν τιμῶν τοῦ προϊόντος εἰς ἐπίπεδα λογικὰ καὶ δίκαια.

Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τοιαῦτα ἡ ἀνάλογα μέτρα θεωροῦνται ὅχι μόνον ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ δίκαια, δι' ὃ καὶ εἰς ὅλα τὰ Κράτη, πλούσια καὶ πτωχά, ἔχουσι θεσπισθῇ μέτρα προστασίας τῆς Ἑθνικῆς τῶν γεωργικῆς παραγωγῆς.

Τὸ διὰ τὴν προστασίαν τῆς κορινθιακῆς σταφίδος ἰσχύον σήμερον καθεστῶς στηρίζεται ἐπὶ τοῦ μηχανισμοῦ τῶν ἡγγυημένων ὑπὸ τοῦ Κράτους τιμῶν, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν συγκέντρωσιν τοῦ προϊόντος ὑπὸ τοῦ Α.Σ.Ο.

Ἡ Κορινθιακὴ Σταφίς, παρὰ τὴν συστολὴν τῆς παραγωγῆς τῆς εἰς τὸ 1)2 (Κατοχικὴ ἐκρίζωσις), ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ εἰς τὰ 2)3 τῆς παραγωγῆς τῶν τελευταίων προπολεμικῶν ἐτῶν, ἔξακολουθεῖ νὰ κατέχῃ ἀξιόλογον θέσιν εἰς τὴν ἐθνικὴν καὶ ἰδιωτικὴν οἰκονομίαν τῆς Χώρας μας.

Καὶ πράγματι ἡ ἀναλογία τοῦ κτωμένου ἐκ τῶν ἐξαγωγῶν τῆς Κορινθιακῆς Σταφίδος συναλλάγματος, ἐλάχιστα ὑστερεῖ ἐκείνης τοῦ ἔτους 1938. (Μ. Ο. 195 — 1957 = 8,8 ο)ο, 1938 = 9,2 ο)ο). § 17—18 ἑκατ.

Ἐκ τῆς καλλιέργειας τῆς Κορινθιακῆς Σταφίδος ἀποζοῦν 50.000 περίπου ἀγροτικαὶ οἰκογένειαι, ἐκ δὲ τῆς ἐμπορικῆς διακινήσεως τῆς αἰμοδοτεῖται πλουσίως ἡ οἰκονομία τῆς Β.Δ., Ν.Δ., Δυτ. Πελοποννήσου καὶ τῶν Νήσων Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, ἐνῶ εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν ἀξιοποιοῦνται ἐμπορικῶς τὰ 30 ο)ο τῆς παραγωγῆς,